

KHÔNG TÊN SỐ 41

MỘT THỜI PHÓNG ĐĂNG

Vũ Thành An

Một thời phóng đăng, một thời phiêu lãng, một thời lâng đâng cùng trời

mây. Gió cao lồng lộng, có em và mộng, trái tim rung động nhịp phiêu

bồng. Một thời héo hắt, một thời lây láy, một thời quay quắt đòi nghiên xay. Kéo lê tháng

ngày bước chân dạo đầy, cuốn theo dòng chảy đòi vần xoay. Tấm khăn hồng đó thả gió bay

vèo gói bao mộng uác giọt nước rơi theo, biết bao lời châm ngọc rữa tan mâu

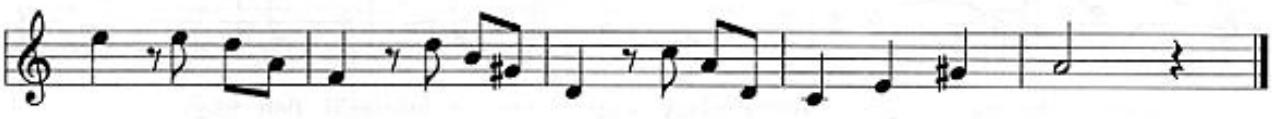
dẫu linh hồn lạc đạo ở đâu? Có, không, chẳng, có, nào biết đâu nào,

trái tim tuyệt đối lạc cõi chiêm bao, bước chân Từ Thúc này biết đi đâu?

tháng năm là mộng ảo hay sao? Bây giờ ngơ ngác, bây giờ xao xác, bây giờ tan tác đòi cuồng

quay. Thế gian là vậy, đắm say vĩnh lợi, trôi tat trong tội tình mà thôi.